

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **R.S.**, státní příslušnost Ukrajina, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.6.2012, č.j. OAM-137/ZA-ZA06-PA03-2012, **ve věci udělení mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že dle jeho názoru byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, co do jeho celého rozsahu. Žalovaný dle jeho názoru porušil § 12 písm. a), b) zákona o azylu, § 2 odst. 1, § 3, § 50, zákona č. 500/2004 Sb. a čl.4, odst. 4 Směrnice Rady 2004/83/ES (dále jen "kvalifikační směrnice").

Uvedl, že má za to, že splňuje podmínky § 12 zákona o azylu. Dále uvedl, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami, nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Namítal, že skutečnost, že žalobce byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy nebral žalovaný v úvahu.

Uvedl, že správní orgán nedostatečně zjistil stav jeho případu a neopatřil si dostatek důkazních prostředků k vydání rozhodnutí a nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Domníval se, že správní orgán vůbec neposoudil jeho případ, co do tzv. kvalifikační směrnice. Namítal, že správní orgán se ve svém rozhodnutí nevypořádal z existencí obav z pronásledování, když se subjektivní složkou vůbec nezabýval. Uvedl, že správní orgán měl přihlídnout i k Příručce k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR Praha 2006, Úřad Vysokého komisaře pro uprchlíky (část textu citoval).

Namítal, že správní orgán nesprávně právně a dále i procesně posoudil skutečnosti uvedené v § 14 zákona o azylu. Měl za to, že uvážení správního orgánu ohledně neudělení humanitárního azylu jsou nesprávná a nedrží se limitů zákona. Dovožoval, že i kdyby nesplňoval podmínky ustanovení § 12, popř. § 13, správní orgán mu měl poskytnut humanitární azyl. Tvrdil, že správní orgán porušil zásadu legality stanovenou v § 2 odst. 1 správního řádu. Poukázal na to, že z ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá pro rodiče nezletilých dětí právo péče a výchovu jejich dětí a uvedl, že výkon tohoto ústavním zákonem zaručeného práva byl otci výše uvedeným rozhodnutím správního orgánu znemožněn, když správní orgán vůbec nepřihlédl, že zde realizuje rodinný i soukromý život, když většina jeho rodiny pobývá legálně na území České republiky.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 17.8.2012 žalovaný uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, protože se nechce vrátit na Ukrajinu, kde podle svého názoru nemá již žádné zázemí. V České republice by chtěl zůstat žít a pracovat. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil. Uvedl, že se řádně případem žalobce zabýval, posoudil jeho případ individuálně a jeho výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu. Žalobce měl možnost před vydáním rozhodnutí se s obsahem těchto zpráv seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout doplnění. Odkázal na závěry vydaného rozhodnutí. Opakoval, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice již jednou, dne 22.11.2004. Během správního řízení bylo nepochybně prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu již dříve. Správní orgán rozhodující ve věci shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně

nedůvodnou. Proti rozhodnutí podal dotyčný žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem č.j. 59Az 220/2004-66 ze dne 19.6.2006 zamítl. Následně podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud svým usnesením č.j. 4Azs 69/2007-116 ze dne 27.7.2007 odmítl. Toto usnesení nabylo právní moci dne 29.8.2007. Ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2004 žadatel k důvodům svého odchodu ze země původu v roce 2002 uvedl potíže s pozemky a v současné žádosti k důvodům odchodu z Ukrajiny v roce 2009 zmínil snahu vrátit se do České republiky, kde již byl zvyklý žít. K takovému rozhodnutí měl přispět i jeho konflikt se starostou kvůli plynové přípojce. Jmenovaný nebyl členem žádné politické strany ani podobného uskupení a žádné aktivity v tomto směru na Ukrajině nevyvíjel.

Žalovaný správní orgán uzavřel, že žalobce nenaplnil podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování jeho osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení, jak stanoví § 12 písm. b) zákona o azylu. Takovým důvodem nemůže být ani jeho obava z nedostatku zázemí, protože, jak sám uvedl, má na Ukrajině rodiče. Sám konstatoval, že problémy se starostou má dlouho a zmínil je až v ručně psaném prohlášení a v pohovoru až na přímý dotaz správního orgánu. Nepovažoval je tedy za tak zásadní, aby měly vliv na jeho odchod z vlasti. Sám z Ukrajiny bez problémů vycestoval, opakovaně se tam vracel a vstupoval do kontaktu se soukromými osobami i s institucemi, které mu zajistily i poslední vycestování. Žalovaný dodal, že žalobcovo přání zde žít legálně, nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutů měl výše jmenovaný možnost využít.

Žalovaný uvedl, že se domnívá, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v odůvodnění § 14 a v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro její udělení. Dodal, že hodnotil případ žalobce individuálně a zhodnotil jim předložené údaje jak detailně, tak v souvislostech, a nebylo zjištěno, že by existoval důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu či že by žalobci hrozila vážná újma ve smyslu výše uvedených ustanovení. Dále dodal, že k řešení pobytových otázek a rodinných vazeb cizinců na území České republiky slouží zákon o pobytu cizinců, a navrhovatel může k úpravě svého budoucího pobytu na území České republiky samozřejmě využít instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, v případě, že splňuje či splní podmínky touto normou stanovené. Zákon o azylu není prostředkem k obcházení zákona o pobytu cizinců. Neudělení azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany neznamená porušení mezinárodních závazků ČR, konkrétně Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dalších úmluv. Dodržování mezinárodních úmluv není vázáno na zákon o azylu, nýbrž má všeobecnou platnost a v daném případě naplnění výše uvedeného lze hledat v zákoně o pobytu cizinců.

Žalovaný se nedomníval, že by při svém postupu porušil zákonné normy, a že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí MV ČR OAMP nezákonné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Dle názoru žalovaného přijaté řešení odpovídá okolnostem případu.

Navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.6.2012, č.j. OAM-137/ZA-ZA06-PA03-2012 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Krajský soud tak zjistil, že připojený správní spis obsahuje:

- Rozhodnutí žalovaného ze dne 21.6.2012, č.j. OAM-137/ZA-ZA06-PA03-2012, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), když správní orgán na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle citovaných ustanovení.

Z citovaného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný podrobně odůvodnil své rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedl, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práva svobod. Ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2004 žadatel k důvodům svého odchodu ze země původu v roce 2002 uvedl potíže s pozemky a v současné žádosti k důvodům odchodu z Ukrajiny roce 2009 zmínil snahu vrátit se do České republiky, kde již byl zvyklý žít. K takovému rozhodnutí měl přispět i jeho konflikt se starostou kvůli plynové přípojce. Jmenovaný nebyl členem žádné politické strany ani podobného uskupení a žádné aktivity v tomto směru na Ukrajině nevyvíjel. Správní orgán konstatoval, že nedospěl během řízení k názoru, že by dotyčný mohl být na Ukrajině pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, v platném znění, protože žádné takové důvody neuvedl. Dále také žadatel neuvedl žádnou skutečnost nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování jeho osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení, jak stanoví § 12 písm. b) zákona o azylu. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by skutečnosti ve smyslu výše uvedeného naznačovaly, protože výše jmenovaný neopustil vlast na základě žádného ze shora uvedených důvodů. Konstatoval, že takovým důvodem nemůže být ani jeho obava z nedostatku zázemí, protože, jak sám uvedl, má na Ukrajině rodiče. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany sám konstatoval, že problémy se starostou má

dlouho a zmínil je až v ručně psaném prohlášení a v pohovoru až na přímý dotaz správního orgánu. Nepovažuje je tedy za tak zásadní, aby měly vliv na jeho odchod z vlasti. Sám z Ukrajiny bez problémů vycestoval, opakovaně se tam vracel a vstupoval do kontaktu se soukromými osobami i s institucemi, které mu zajistily i poslední vycestování.

Správní orgán uvedl, že jmenovaný odjel z Ukrajiny bez problémů legálním způsobem se svým platným cestovním dokladem a s opuštěním vlasti neměl žádné problémy. Dovodil, že žadatel vycestoval z Ukrajiny výhradně z osobních a ekonomických důvodů ve snaze zaopatřit si v cizině prostředky pro zlepšení kvality svého života, což ostatně on sám potvrdil.

Správní orgán zdůraznil, že žadatel o mezinárodní ochranu požádal již v prvním případě v roce 2004 až po několikaletém pobytu proto, že nebyl schopen zajistit si zde jinou formou povolení k dalšímu pobytu, a v současné době tak učinil z naprosto stejných důvodů. V obou případech takovému kroku předcházelo uložení správního vyhoštění a hrozba nuceného vycestování. Uvedl, že je přesvědčen, že jediným motivem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizovat svůj další pobyt v České republice. S takovým řešením své situace se žadatel ani netajil a považuje jej za poslední možnost zajistit si zde tímto krokem legální pobyt. Vycestování z území České republiky by se chtěl vyhnout vstupem do azylové procedury. Správní orgán konstatoval, že zcela evidentním důvodem jeho současné žádosti je snaha legalizovat si v České republice pobyt a žít zde. Takové důvody ale nelze důvodům pro udělení azylu ve smyslu § 12, § 13 a § 14 ani důvodům pro udělení doplňkové ochrany dle zákona o azylu podřadit, neboť jejich výčet je zcela taxativní a snahu o legalizaci pobytu rozhodně neobsahuje.

Správní orgán uvedl, že žadatel má možnost si zde legalizovat pobyt za využití běžných typů pobytu, které mu dává právní řád České republiky k dispozici, zejména pak zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění. V této souvislosti správní orgán upozornil i na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně 7 Azs 117/2004 ze dne 18.11.2004.

Správní orgán dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že na Ukrajině se žadatel nedostal do žádných závažných problémů a pomoc státních orgánů nebyl nucen vyhledat, takže neexistují odůvodněné obavy, pro které by dotýčný mohl být na Ukrajině, zemi své státní příslušnosti, z azylově relevantních důvodů pronásledován. Ukrajina je demokratická země a ukrajinským občanům nehrozí diskriminace či pronásledování z důvodu jejich názorů, ani dlouhodobého pobytu v zahraničí. Občan se může také volně stěhovat a cestovat do zahraničí. Žadatelova osobní situace na Ukrajině nebyla před jeho odchodem z vlasti taková, kterou by se dalo posuzovat jako pronásledování jeho osoby z azylově relevantních důvodů. Problémy si nepřipouštěl při svém pobytu v České republice ani v době, kdy mu muselo být nadmíru jasné, že jeho zdejší pobyt je nelegální a že se dlouhodobě vyhýbá vycestování. O mezinárodní ochranu požádal až tehdy, když mu hrozilo nucené vycestování. Správní orgán uvedl, že je přesvědčen, že vycestování z území České republiky by se chtěl vyhnout vstupem do azylové procedury. V průběhu řízení

nebylo prokázáno, že by byly jmenovaným uváděné potíže vyvolány některým z důvodů taxativně vyjmenovaných v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán na základě provedeného správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu, v platném znění, a azyl neudělil.

Správní orgán též uvedl, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu.

Dále se správní orgán zabýval otázkou, zda žadateli lze udělit azyl z humanitárních důvodů. Uvedl, že podrobně posoudil žadatelovu zdravotní, rodinnou a sociální situaci. Na základě údajů sdělených žadatelem v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu.

Správní orgán citoval ustanovení § 14a) a §14b) zákona o azylu. Konstatoval, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatele ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel z výpovědí žadatele a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j.121230/2011-LTP ze dne 7.12.2011. Měl též k dispozici aktuální informace obsažené v databázi ČTK. Žadateli byla poskytnuta možnost seznámit se s nimi v jazyce českém a vyjádřit se k nim, což dne 18.6.2012 také učinil. Po posouzení žadatelových výpovědí nedospěl správní orgán k závěru, že by mu byl na Ukrajině uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí. Na základě výpovědí jmenovaného rovněž není důvod se domnívat, že by žadatel mohl být v případě svého návratu do vlasti vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Správní orgán uvedl, že při interpretaci pojmu "nelidské nebo ponižující zacházení či trest" vycházel z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Podle těchto rozsudků pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Aby bylo možné pokládat trest za "ponižující" a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.

Správní orgán poukázal na možnost řešení případných potíží jmenovaného po návratu do vlasti především ve spolupráci s orgány země svého původu, případně možnost požádat o pomoc instituce zabývající se takovou činností a uvedl, že je na základě výše již zmíněných skutečností přesvědčen, že jmenovanému nehrozí v zemi původu po návratu žádné azylově relevantní pronásledování ani závažná újma, která by se nedala řešit na Ukrajině, když žadatel prohlásil, že se státními orgány své země žádné potíže neměl, a věrohodně nezmínil, že by byl na Ukrajině jakkoliv

v minulosti stíhán a nelze předpokládat, že by mu stíhání po několika letech pobytu v cizině a opakovaných návratech do vlasti mělo hrozit.

Ke zmínce žadatele o možném stíhání za konflikt se starostou správní orgán uvedl, že tuto nelze označit za věrohodnou, protože sám uvedl, že se s ním "málem pobil", což nenasvědčuje takovému skutku, za který by měl být stíhán. Jeho tvrzení na základě údajného sdělení sestry lze tedy označit za vykonstruovaná a nevěrohodná. Správní orgán uvedl, že na základě žadatelových výpovědí je přesvědčen, že jmenovaný odešel z vlasti z důvodů ryze osobních a že svoji opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podal pouze ve snaze o legalizaci svého dalšího setrvání na jejím území.

Žalovaný správní orgán konstatoval, že se také zabýval situací, kdy se jmenovaný po neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany vrátí na Ukrajinu. Odkázal na Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j.121230/2011- LPTP ze dne 7.12.2011, dle které na Ukrajině nebyly zaznamenány případy perzekuce či diskriminace osob, které se do země vrátily poté, co neúspěšně žádaly o poskytnutí mezinárodní ochrany. V případě osob, jež jsou stíhány za různé trestné činy z politických pohnutek, je v případě návratu pokračování stíhání velmi pravděpodobné. Jmenovanému nehrozí vážná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Správní orgán na základě správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu, v platném znění, a doplňkovou ochranu neudělil. Správní orgán též konstatoval, že žadatel udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona azylu.

- Žádost sepsanou vlastní rukou žalobce 16.5.2012, ze které soud zjistil, že žalobce uvedl, že k žádosti o udělení azylu má několik důvodů. Na Ukrajině, kde žije, je ve velmi špatné situaci. Není tam práce. Budoucnost je podle něj nepředvídatelná. Je tam velmi velká korupce, byrokracie, všude se všechno bortí. Lidé z nečinnosti pijí, kradou, aby měli na alkohol. Jeho rodičům ukradli plastová okna a vchodové dveře, na které vydělával téměř celý rok. Chtěl rodičům, kteří jsou již v důchodu, trochu zrekonstruovat dům a pomoci jim. V Praze již dlouho žije jeho rodná sestra a bratrance, kteří zde mají trvalý pobyt. Přemlouvají ho, aby tady zůstal. On si musí zlegalizovat svůj život, aby tady byl legálně. Doma se pohádal s předsedou obecní rady kvůli plynu, vzali od rodičů na přípojku peníze, dosud nemají ani přípojku, ani peníze, táhne se to dva roky. Div předsedu nezabil, zničil mu kancelář, věci, skříň a on na něj kvůli tomu zavolał policii, odseděl si několik dnů, zaplatil způsobenou škodu a za dva dny odjel do České republiky.

- Žádost o udělení mezinárodní ochrany sepsanou odborem azylové a migrační politiky pracoviště Zastávka u Brna dne 16.5.2012, ze které soud zjistil, že žalobce uvedl, že je schopen se dorozumět rusky, ukrajinsky, česky a maďarsky. V období roku 2000 až srpen 2002 se zdržoval v Maďarsku, poté do září 2002 na Ukrajině, pak do léta 2011 v ČR, pak asi měsíc na Ukrajině a od léta 2011 se zdržuje v Praze. Pracoval rok jako zemědělec, půl roku jako řidič, 7 let jako zedník. V Maďarsku

vykonával příležitostné práce. V ČR již od roku 1993 pobývá střídavě kvůli práci. V ČR má také sestru. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že na Ukrajině nic nemá. V ČR má práci a je tady již několik let. V jeho vlasti nezůstali žádní příbuzní, vůči kterým by měl nějaké závazky. Nikdy proti němu nebylo a není ani v současnosti vedeno trestní stíhání. Na Ukrajinu by se mu těžko vracelo. Situaci probíral i se sestrou a její rodinou, radili mu, aby zde zůstal.

- Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsaný odborem azylové a migrační politiky pracoviště Zastávka u Brna dne 18.6.2012, z něhož soud zjistil, že žalobce mimo jiné uvedl, že naposledy opustil vlast v srpnu nebo září 2009, měl vízum na 180 dnů. Přijel s bratrancem osobním automobilem přes Polsko. Pokud v jeho žádosti je uvedeno, že odjel naposledy v roce 2011, jedná se o chybu, odjel v roce 2009. Při vycestování neměl žádné potíže. V ČR byl již dlouho, 2x žádal o trvalý pobyt, ale nevyšlo to. Povolení k pobytu neměl platné asi rok a půl. Ukradli mu pas, byl to nahlásit, takže jej policie zadržela. Doma měl potíže se starostou. Málem se pobili, když rodičům nezřídili plynovou přípojku, i když to zaplatil. Starosta zavolał policii, obvinili jej z ublížení na zdraví. Než z vlasti odjel, nebylo proti němu vzneseno žádné obvinění. Ke své předchozí odpovědi, týkající se tvrzení, že si odseděl několik dnů, zaplatil způsobenou škodu a pak odjel, uvedl, že asi při sepisování žádosti nepochopil přesně otázku. O mezinárodní ochranu v ČR požádal proto, že zde chce zůstat. Na Ukrajině nemá co dělat. Po příjezdu do ČR o mezinárodní ochranu nepožádal, protože byl u sestry, žil u ní. Podání žádosti mu doporučila sestra. Kromě potíží se starostou jiné problémy se státními orgány ve vlasti neměl. Neměl ani problémy se státními orgány v ČR. Bylo mu uděleno správní vyhoštění. Žalobce byl seznámen s podklady uvedenými v příloze k protokolu o pohovoru. Uvedl, že nemá co dodat.

- Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č.j. OAM-137/ZA-ZA06-ZA06-PS-2012 ze dne 28.5.2012, které nabylo právní moci 30.5.2012, kterým bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně do 12.9.2012.

- Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č.j. OAM-137/ZA-ZA06-ZA06-NS-2012 ze dne 13.6.2012, které nabylo právní moci 18.6.2012, kterým bylo rozhodnuto tak, že důvody setrvání v přijímacím středisku, pominuly.

- Rozhodnutí ze dne 2.12.2004 č.j. OAM-3388/VL-10-11-2004, kterým žalovaný zamítl dle § 16 odst.1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb. žádost o udělení azylu žalobci mimo jiné s odůvodněním, že během správního řízení bylo nepochybně prokázáno, že žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

- Protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 1.12.2004, sepsaný v přijímacím středisku Vyšší Lhoty, z něhož vyplývá, že žalobce mimo jiné uvedl, že vlast naposledy opustil v říjnu roku 2002. V roce 1993 poprvé odjel za prací do ČR. Celkem jezdil do ČR po dobu 7 let každý rok na půl roku. V letech 2000-2002 pracoval v Maďarsku. Před odjezdem z vlasti v roce 2002 měl problémy

s pozemkem, na kterém vysadil stromy. Pozemek je vedle stáčírny minerálky. Nový majitel závodu měl zájem pozemek od něj koupit. O prodej pozemku neměl zájem, protože majitel závodu špatně platil. Byl poté přemlouván k prodeji pozemku na okresním úřadě. Byl jím zastřelen pes. Šel za místním policistou, který s ním sepsal protokol. Poté byl předvolán 2x na policii, kde byl tázán, zda neví, kdo mohl být pachatelem. Týden poté, co byl podruhé na policii, opustil vlast, stejně měl v úmyslu odjet. O azyl po příjezdu do ČR nepožádal, protože měl platné vízum, nyní dostal deportaci. Správní vyhoštění mu bylo uděleno 6.11.2004 za nelegální pobyt. Problémy se státními orgány Ukrajiny neměl.

Ve správním spise se dále nachází informace o zemi původu žalobce, tj. informace MZV č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7.12.2011, ze které soud zjistil, že na Ukrajině nebyly zaznamenány případy perzekuce či diskriminace osob, které se do země vrátily poté, co neúspěšně žádaly o poskytnutí mezinárodní ochrany. Dále spis obsahuje informaci Infobanky ČTK-Země světa, Ukrajina. V této informaci je uveden historický vývoj Ukrajiny. Poslední informace končí datem 10.12.2010, kdy ukrajinský prezident Viktor Janukovyč provedl rozsáhlou reorganizaci státní výkonné moci. Počet členů vládního kabinetu se snížil z 36 na 17, celkové množství pracovníků vládního aparátu prezident snížil na polovinu.

III.

Výčet důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se mezinárodní ochrana udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se podle § 2 odst. 8 zákona o azylu, pro účely tohoto zákona, považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 9 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Podle § 13 odst. 1 z.č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí

azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle odst. druhého rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst. 3 téhož ustanovení předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manžel azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Podle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11.
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany podle odstavce třetího je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Na základě skutečností zjištěných ze správního spisu žalobce dospěl soud k závěru, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Bylo zjištěno, že žalobce do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 1.12.2004 uvedl, že na území ČR cestoval opakovaně. V roce 1993 poprvé odjel za prací do ČR. Celkem jezdil do ČR po dobu 7 let každý rok na půl roku. V letech 2000-2002 pracoval v Maďarsku. Do září 2002 se zdržoval na Ukrajině a pak do léta 2011 v ČR. Vrátil se asi měsíc na Ukrajinu a od léta 2011 se zdržuje v Praze. Před odjezdem z vlasti v roce 2002 měl problémy se svým pozemkem, když jej chtěl koupit majitel stáčírny minerálky. Byl přemlouván k prodeji pozemku i na okresním úřadě. Pozemek nechtěl prodat. Byl jim zastřelen pes. Šel za místním policistou, který s ním sepsal protokol. Poté byl předvolán 2x na policii, kde byl tázán, zda neví, kdo mohl být pachatelem. Týden poté, co byl podruhé na policii, opustil vlast, když stejně měl v úmyslu odjet. O azyl po příjezdu do ČR nepožádal, protože měl platné vízum, nyní dostal deportaci. Správní vyhoštění mu bylo uděleno 6.11.2004. za nelegální pobyt.

Z výpovědi žalobce vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu legalizace pobytu na území ČR. Žádost o mezinárodní ochranu nepodal bezprostředně poté, co k tomu měl příležitost, přičemž na území ČR pracoval, volně se pohyboval.

Pokud žalobce poukazoval na konflikt se starostou, pak tak činil pouze okrajově. Navíc jeho výpovědi se lišily. V žádosti psané vlastní rukou dne 16.5.2012 uvedl, že on si musí zlegalizovat svůj život, aby tady byl legálně. Doma se pohádal s předsedou obecní rady kvůli plynu, vzali od rodičů na přípojku peníze, dosud nemají ani přípojku, ani peníze, táhne se to dva roky. Div předsedu nezabil, zničil mu kancelář, věci, skříň a on na něj kvůli tomu zavolał policii, odseděl si několik dnů, zaplatil způsobenou škodu a za dva dny odjel do České republiky.

Do protokolu sepsaného dne 16.5.2012 uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že na Ukrajině nic nemá. V ČR má práci a je tady již několik let. V jeho vlasti nezůstali žádní příbuzní, vůči kterým by měl nějaké závazky. Nikdy proti

němu nebylo a není ani v současnosti vedeno trestní stíhání. Na Ukrajinu by se mu těžko vrátilo.

Dne 18.6.2012 pak uvedl do protokolu, že doma měl potíže se starostou. Málem se pobili, když rodičům nezřídili plynovou přípojku, i když to zaplatil. Starosta zavolal policii, obvinili jej z ublížení na zdraví. Než z vlasti odjel, nebylo proti němu vzneseno žádné obvinění.

Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou v ustanovení § 12 zákona o azylu taxativně vymezeny. Jiné, než vymezené důvody nelze tomuto ustanovení podřadit. Žalobce neprokázal a ani netvrdil, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Nebylo prokázáno a žalobce ani netvrdil, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo na základě zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má.

Skutečnost, že žalobce má v zemi původu ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).

Skutečnosti uváděné žalobcem nebylo možno podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Případné vycestování jmenovaného nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let ani o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Na udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů není právní nárok. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu a nesplňuje ani podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 z.č.

325/1999 Sb., neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státní občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Ostatně žalobce ani nic takového před správním orgánem netvrdil. Žalobce ve své vlasti neměl potíže se státními orgány. Žalobce neuvedl a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti žalobce. Vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nebylo tedy prokázáno, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6 Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, když žalovaný při posuzování žádosti žalobce postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobce garantovaných mu právním řádem České republiky. Jak bylo zjištěno z pohovoru s žalobcem, žalobce měl možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, příp. navrhnout jejich doplnění. Jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spise, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Pokud žalobce v žalobě namítal, že žalovaný si neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, tato námitka je zcela nekonkrétní a obecná. Žalobce sám žádné důkazní návrhy neměl.

Namítal-li žalobce, že žalovaný se nezabýval subjektivní složkou obav z pronásledování, pak nutno uvést, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by měl obavy z pronásledování. Toto své tvrzení v žalobě nekonkretizoval před správním orgánem, ale ani dodatečně v žalobě. Žalobce uváděl, že z Ukrajiny odešel za prací a zase se domů vracel. Na Ukrajině má rodiče, kterým se snaží zlepšit bydlení. V ČR má sestru, u které bydlel, a která jej přemlouvala, aby zde zůstal. Z výpovědi žalobce nelze v žádném případě dovodit, že by měl obavy z pronásledování.

Namítal-li žalobce, že nebylo přihlédnuto k tomu, že zde realizuje rodinný i soukromý život, když většina jeho rodiny pobývá legálně na území České republiky, pak soud uvádí, že dle tvrzení žalobce zde sice žije jeho sestra a bratřenci, ale jeho rodiče žijí na Ukrajině. Uvedl-li žalobce v žalobě, s odkazem na Listinu základních práv a svobod, že rodiče nezletilých dětí mají „právo péče a výchovu dětí“, není zřejmé, čeho se ve vztahu ke své osobě domáhá.

Okolnost, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany v minulosti měl problémy se starostou či předsedou obecní rady a má ve vlasti ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., ani důvodem pro udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobci podle shora citovaného ustanovení § 12 zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti.

K řešení otázek, týkajících se pobytu cizinců na území České republiky slouží zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. a žalobce může k úpravě svého budoucího pobytu na území ČR využít instituty tohoto zákona, pokud splňuje nebo splní podmínky v tomto zákoně stanovené, kde tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalobce si ke své ochraně nemůže „vybrat“ zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, který je specifickou normou sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či byli ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem k legalizaci pobytu. Žalobce nijak neprokázal, že by se na něj tento zákon vztahoval.

K námitce, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, krajský soud uvádí, že ve správním řízení leží břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů především na žalobci (viz například rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2005, č. j. 6 Azs 224/2004 – 37). Za situace, kdy žalobce fakticky žádné azylově relevantní důvody neuváděl a v žádosti o udělení mezinárodní ochrany (a na ni navazující výpovědi ve správním řízení) se zmiňoval pouze o možných potížích, které by mohl mít v případě návratu do vlasti (odmítnutí prodeje pozemku), nelze bez dalšího hovořit o potřebě blíže objasnit uváděné skutečnosti, či

přechodu důkazního břemene na správní orgán. Krajský soud odkazuje na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 21.7.2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79, dle kterého „absence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen stěží nahrazována zjištěními správním orgánem jinak získanými. Pokud však žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.“

Ohledně výtky nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci lze uvést, že pohovor s žadatelem o udělení azylu nemůže být veden pouze v obecné rovině, aniž jsou od žadatele požadovány konkrétnější informace (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24.2.2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89).

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou, přičemž rozhodoval v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29.3.2013

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně

